

ევროპული კავშირის სამართლის გავლენა პერსონალური მონაცემების
დაცვის დარღვევით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურებისას

დავითი ლომსაძე

*სამაგისტრო ნაშრომი წარდგენილია ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტის სამართლის
ფაკულტეტზე მაგისტრის აკადემიური ხარისხის მინიჭების მოთხოვნების
შესაბამისად*

კერძო (ბიზნეს) სამართალი

სამეცნიერო ხელმძღვანელი: თათა ერქვანია

ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტი

თბილისი, 2026

განაცხადი

როგორც წარდგენილი სამაგისტრო ნაშრომის ავტორი, ვაცხადებ, რომ ნაშრომი წარმოადგენს ჩემს ორიგინალურ ნამუშევარს და არ შეიცავს სხვა ავტორების მიერ აქამდე გამოქვეყნებულ, გამოსაქვეყნებლად მიღებულ ან დასაცავად წარდგენილ მასალებს, რომლებიც ნაშრომში არ არის მოხსენიებული ან ციტირებული სათანადო წესების შესაბამისად. ტექსტის ზოგიერთი ნაწილი გამოყენებულია საგანში – „აკადემიური წერა იურისტებისთვის“.

დავითი ლომსაძე
19/06/2026

აბსტრაქტი

წინამდებარე სამაგისტრო ნაშრომი იკვლევს ევროპული კავშირის სამართლის გავლენას პერსონალური მონაცემების დაცვის დარღვევით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურების ინსტიტუტზე, განსაკუთრებული ყურადღებით GDPR-ის 82-ე მუხლის ავტონომიური ინტერპრეტაციისა და ევროკავშირის მართლმსაჯულების სასამართლოს პრეცედენტული სამართლის კუთხით. ნაშრომის მიზანია გამოვლინდეს ის ძირითადი კრიტერიუმები, რომლებითაც ხდება არამატერიალური ზიანის იდენტიფიცირება და კომპენსირებადობის დადგენა, და განხორციელდეს შედარებითი ანალიზი ევროპულ სტანდარტებსა და ქართულ კანონმდებლობას შორის.

კვლევა თვისებრივ ხასიათს ატარებს და ეფუძნება დოქტრინალურ, შედარებით-სამართლებრივ და შეფასებით მეთოდებს. კვლევის შედეგად დადასტურდა, რომ C-300/21-ის გარდამტეხი გადაწყვეტილებით ჩამოყალიბდა სამი საბაზო პრინციპი — ფაქტობრივი ზიანის არსებობის მოთხოვნა, de minimis ზღვრის არარსებობა და სრული ეფექტიანი კომპენსაციის ვალდებულება.

ქართული სამართლებრივი სისტემის ანალიზმა გამოავლინა, რომ 2023 წელს მიღებული კანონი „პერსონალურ მონაცემთა დაცვის შესახებ“ GDPR-ის სტრუქტურის ასახვის კუთხით მნიშვნელოვან ნაბიჯს წარმოადგენს, თუმცა სამი ხარვეზი კვლავ რჩება: არამატერიალური ზიანის ინსტიტუტის ბუნდოვანი მოწესრიგება, „შებრუნებული ბრალის“ პრინციპის არარსებობა და ინსტიტუციური სანქციების შეზღუდული სისტემა. ნაშრომის ძირითადი დასკვნაა, რომ ქართულმა კანონმდებელმა და სასამართლო პრაქტიკამ CJEU-ს პრეცედენტებზე დაყრდნობით უნდა ჩამოაყალიბონ ნათელი ნორმები ემოციური ზიანის კომპენსირებადობისა და ბრალის განაწილების შესახებ.

საძიებო სიტყვები: GDPR, პერსონალური მონაცემების დაცვა, ზიანის ანაზღაურება, არამატერიალური ზიანი, CJEU, de minimis, შეზღუდული ბრალი, ქართული სამართალი.